

Sygn. akt III C 1117/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Justyna Pikulik
Protokolant:	sekretarz sądowy Justyna Zarzecka

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2021r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. S.

przeciwko J. W. (1)

o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego

I. nakazuje pozwanej J. W. (1), aby opróżniła lokal mieszkalny oznaczony nr (...), położony w S. przy Alei (...) i wydała go powódce Gminie M. S. w stanie wolnym od osób i rzeczy;

II. ustala, że pozwanej J. W. (1) przysługuje uprawnienie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

III. wstrzymuje wykonanie pkt I wyroku w stosunku do pozwanej J. W. (1) do czasu złożenia tej pozwanej przez Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

IV. odstępuje od obciążania pozwanej J. W. (1) kosztami procesu.

Sygn. akt III C 1117/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2020 r. powódka Gmina M. S. wniosła o nakazanie pozwanej J. W. (1), aby opróżniła lokal mieszkalny oznaczony nr (...), położony w S. przy Alei (...) i wydała go powódce Gminie M. S. w stanie wolnym od osób i rzeczy.

Powódka wniosła ponadto o zasądzenie od pozwanej J. W. (1) na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów doręczenia korespondencji za pośrednictwem komornika oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka podała, że jest właścicielką lokalu mieszkalnego położonego w S. przy Alei (...), zaś umowa najmu ww. lokalu została zawarta z pozwaną 15 lipca 2003 r. Pozwana na mocy ww. umowy zobowiązana była do uiszczania na rzecz powódki comiesięcznego czynszu najmu w wysokości określonej w umowie oraz ponoszenia innych opłat związanych z użytkowaniem lokalu. Wobec braku regulowania należności na rzecz

powódki, po uprzednim wezwaniu do zapłaty z dnia 5 sierpnia 2009 r. powódka pismem z dnia 3 listopada 2009 r. wypowiedziała pozwaną umowę najmu ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009 r. i od tego czasu pozwana zajmuje przedmiotowy lokal bezumownie. Powódka podała, że w dniu 11 sierpnia 2000 r. wezwała pozwaną do dobrowolnego opuszczenia i wydania lokalu. Pozwana nie zastosowała się do ww. wezwania i w dalszym ciągu zajmuje lokal bez tytułu prawnego.

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 listopada 2020 r. pozwana J. W. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości, nieobciążenie jej kosztami postępowania sądowego oraz- w razie uwzględnienia powództwa, przyznanie jej lokaju socjalnego.

Pozwana podniosła, że zgodnie z umową najmu płaciła powódce należny czynsz zatem wypowiedzenie umowy nie było skuteczne. Jeżeli natomiast pojawiły się opóźnienia w płatności, to bez winy pozwanej, która przekazywała środki na czynsz ówczesnemu mężowi, który ten czynsz powódce płacił. Pozwana wskazała, że jest inwalidką drugiej grupy i utrzymuje się z renty oraz ze świadczenia z pomocy społecznej.

W trakcie rozprawy w dniu 25 lutego 2021 r. pełnomocnik powódki Gminy M. S. wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego R. W.- męża pozwanej J. W. (1).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 lutego 2021 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego R. W..

Na rozprawie w dniu 8 czerwca 2021 r. pełnomocnik pozwanego R. W. w jego imieniu wniósł o oddalenie powództwa w całości w stosunku do pozwanego R. W., wskazując, że pozwany nie zamieszkuje w lokalu mieszkalnym położonym w S. przy Alei (...), którego wydania domaga się powódka i nie ma w tym lokalu żadnych rzeczy.

Pismem z dnia 12 czerwca 2021 r. powódka Gmina M. S. cofnęła powództwo w części co do R. W., zaś postanowieniem z dnia 5 lipca 2021 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie umorzył postępowanie w sprawie co do pozwanego R. W. i odstąpił od obciążania powódki Gminy M. S. kosztami zastępstwa procesowego pozwanego R. W..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2003 r. powódka Gmina M. S. jako wynajmująca zawarła z pozwaną J. W. (1) (wówczas J. R.) oraz A. R. jako najemcami umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...), o powierzchni 45,80 m² położonego w S. przy ul. (...) na czas nieoznaczony.

Zgodnie z § 4, § 5 i § 6 ww. umowy najmu, najemcy byli obowiązani uiszczać czynsz najmu oraz opłaty związane z użytkowaniem przedmiotowego lokalu w terminie do dnia 10-go każdego miesiąca kalendarzowego. Czynsz ustalono w wysokości 110,84 zł miesięcznie.

Zgodnie z § 12 pkt 4 pdpkt 2 ww. umowy najmu, wynajmujący może wypowiedzieć umowę najmu na miesiąc naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego, jeżeli najemca jest w zwłoce z zapłatą czynszu lub opłat, o których mowa w § 5, co najmniej za trzy pełne okresy płatności pomimo uprzedzenia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy najmu i wyznaczeniu dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Niesporne, a nadto:

-umowa najmu lokalu mieszkalnego z dnia 15.07.2003 roku – k. 13-15

-karta osobowa k.16

Na dzień 26 października 2009 r. zaległość pozwanej J. W. (1) i jej ówczesnego męża A. R. z tytułu czynszu najmu opiewała na kwotę 2.012,31 zł, co łącznie z odsetkami i kosztami upomnienia dawało kwotę 2.175,97 zł.

Pomimo wezwania najemców do uregulowania zaległości w dniu 5 sierpnia 2009 r. nie zostały one uregulowane.

Wobec powyższego, pismem z dnia 3 listopada 2009 r. powódka Gmina M. S. wypowiedziała pozwanej J. W. (1) (wówczas R.) i A. R. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy Alei (...), ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009 r. i wezwała do opróżnienia lokalu i wydania go powódce w stanie wolnym od osób i rzeczy do dnia 15 stycznia 2010 r.

Powyższe wezwanie pozwana odebrała w dniu 4 listopada 2021 r.

Na dzień 31 grudnia 2009 r. zaległość pozwanej oraz jej ówczesnego męża z tytułu czynszu najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy Alei (...) oraz opłat eksploatacyjnych opiewała na kwotę 2.060,61 zł.

Dowód:

-wezwanie do zapłaty z 05.08.2009 r. k. 12;

-wypowiedzenie umowy najmu z 03.11.2009 r. k. 11 wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 11v.

-stan kont na dzień 31.12.2009 r.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2020 r. powódka Gmina M. S. wezwała pozwaną J. W. (1) do opróżnienia lokalu położonego w S. przy Alei (...) i wydania go powódce Gminie M. S. w terminie do dnia 25 sierpnia 2020 r.

Pozwana nie zastosowała się do ww. wezwania.

Dowód:

-wezwanie z 18.08.2020 r. k.17 wraz z potwierdzeniem nadania k. 17.

Pozwana J. W. (1) obecnie zamieszkuje w lokalu mieszkalnym położonym w S. przy Alei (...).

Nie ma tytułu prawnego do tego lokalu.

Pozwana J. W. (1) jest inwalidką II grupy z powodu ogólnego stanu zdrowia na stałe. Inwalidztwo istnieje od dzieciństwa. Jest niezdolna do pracy w warunkach normalnych i pobiera na stałe rentę socjalną z ZUS w kwocie 878,81 zł. Korzysta z pomocy opieki społecznej pobierając od 1 września 2005 r. zasiłek pielęgnacyjny dla osoby niepełnosprawnej w kwocie 215,84 zł miesięcznie.

Obecnie pozwana nie płaci czynszu najmu oraz opłat eksploatacyjnych za lokal położony w S. przy Alei (...), ma z tego tytułu zadłużenie.

Pozwana jest osobą schorowaną, choruje na oskrzela, wątrobę. Pozwana ma męża- R. W., który sporadycznie odwiedza ją w mieszkaniu i wspomaga finansowo, m.in. kupując leki.

Pozwana nie ma innego lokalu mieszkalnego, w którym mogłaby zamieszkać.

Dowód:

-kartoteka konta k. 5-10;

-wypis z treści orzeczenia ZUS z 15.05.1996 r. k. 32-33;

-decyzja ZUS o przyznaniu renty socjalnej z 03.10.2003 r. k. 34;

-pismo ZUS z 19.01.2021 r. k.42;

-przesłuchanie pozwanej J. W. (1) k. 46-47.

-przesłuchanie pozwanego R. W. k.60.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie całości.

W przedmiotowej sprawie powódka Gmina M. S. domagała się od pozwanej J. W. (1), aby opróżniła lokal mieszkalny oznaczony nr (...), położony w S. przy Alei (...) i wydała go powódce Gminie M. S. w stanie wolnym od osób i rzeczy;

Określone przez stronę powodową żądanie pozwu znajduje oparcie w uregulowaniach art. 222 § 1 k.c. Przewidziane w powołanym przepisie roszczenie windykacyjne jest roszczeniem właściciela o wydanie rzeczy, która znajduje się we władaniu innej osoby. Przepis ten stanowi, iż właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba, że osobie tej przysługują skuteczne względem właściciela uprawnienia do władania rzeczą. Uprawnienia takie mogą mieć swoje źródło w umowie najmu lub innym stosunku prawnym uprawniającym do zajmowania lokalu.

Do uwzględnienia powództwa konieczne jest stwierdzenie istnienia przesłanek pozytywnych w postaci uprawnień właścicielskich powoda oraz władania jego lokalem przez pozwanych, a także braku przesłanki negatywnej, jaką jest istnienie po stronie pozwanych skutecznych względem właściciela uprawnień do władania rzeczą. Na gruncie powołanego wyżej art. 222 § 1 k.c., dla uznania skuteczności roszczenia wydobywczego powoda koniecznym było ustalenie w pierwszej kolejności, że przysługuje mu prawo własności lokalu, po drugie stwierdzenie, że lokal ten pozostaje w faktycznym władaniu pozwanych i po trzecie wreszcie, że pozwanym nie przysługuje skuteczne względem powódki uprawnienie do władania rzeczą. Podstawą zawartego w pozwie żądania wydania lokalu oddanego w najem stanowiły przepisy kodeksu cywilnego związane z zakończeniem stosunku najmu.

Zgodnie z treścią art. 675 § 1 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. W myśl zaś § 2 przywołanego artykułu jeżeli najemca oddał innej osobie rzecz do bezpłatnego używania lub w podnajem, obowiązek powyższy ciąży także na tej osobie. Zgodnie natomiast z art. 680 k.c., do najmu lokalu stosuje się ten przepis odpowiednio.

Koniecznym warunkiem dla skutecznego wysuwania tego rodzaju żądania przez wynajmującego jest uprzednie ustanie stosunku najmu, dającego prawo do władania lokalem stronie pozwanej.

Niewątpliwie stosunek prawny między powódką, a pozwaną J. W. (1) ustał, albowiem wobec pozostawanie w zwłoce z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności, powódka wypowiedziała w dniu 3 listopada 2009 r. najemcy- pozwanej J. W. (1) (wówczas R.) umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy Alei (...) ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009 r., wzywając jednocześnie pozwaną do wydania lokalu w terminie do 15 stycznia 2010 r. Doprowadzenie do powstania zaległości czynszowych uprawniało powódkę do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Pozwana wprawdzie w odpowiedzi na pozew kwestionowała fakt istnienia swojego zadłużenia z tytułu czynszu i opłat eksploatacyjnych wobec powódki, nie mniej jednak z dokumentacji rozliczeniowej przedłożonej przez powódkę, której pozwana nie zakwestionowała, wynikało, że na dzień 26 października 2009 r. zaległość pozwanej J. W. (1) i jej ówczesnego męża A. R. z tytułu czynszu najmu opiewała na kwotę 2.012,31 zł, co łącznie z odsetkami i kosztami upomnienia dawało kwotę 2.175,97 zł., zaś na dzień 31 grudnia 2009 r. zaległość pozwanej oraz jej ówczesnego męża z tytułu czynszu najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy Alei (...) oraz opłat eksploatacyjnych opiewała na kwotę 2.060,61 zł.

Nie może zatem budzić wątpliwości, że zaległości przekraczały trzykrotność opłat miesięcznych, skoro zaległości na moment wezwania do zapłaty z pouczeniem o wypowiedzeniu wynosiły 2.012,31 zł, zaś miesięczny czynsz opiewał na kwotę 110,84 zł.

Gmina M. S. była zatem uprawniona do wypowiedzenia pozwanej stosunku najmu, co też skutecznie uczyniła pismem z dnia 3 listopada 2020 r., odebranych przez pozwaną w dniu 4 listopada 2009 r. Wypowiedzenie umowy najmu nastąpiło ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009 r., zatem od tego dnia pozwana zajmuje lokal bez tytułu prawnego.

Zasadność żądania pozwu zależała od tego, czy doszło do skutecznego wypowiedzenia stosunku prawnego przez wynajmującego. Powódka oparła żądanie pozwu na twierdzeniu o utracie przez pozwaną tytułu prawnego do spornego lokalu po skutecznym wypowiedzeniu umowy najmu poprzez złożenie najemcy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy najmu. Okoliczność ta została udowodniona przedłożonymi dokumentami- wezwaniem do zapłaty, oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy najmu, potwierdzeniami nadania. Stąd też wypowiedzenie umowy najmu lokalu najemczyni- pozwanej, zostało w niniejszym postępowaniu wykazane, a konsekwencją tego jest uznanie, że pozwana utraciła uprawnienie do zajmowania spornego mieszkania. Powinnością zatem najemcy- pozwanej było wobec tego opuszczenie i wydanie lokalu powódce w zakreślonym przez nią w wypowiedzeniu terminie, tj. do dnia 15 stycznia 2010 r. Obowiązek ten nie został przez pozwaną wykonany. W tej sytuacji wynajmujący- powódka, miał prawo wystąpić na drogę postępowania sądowego celem uzyskania wyroku nakazującego pozwanej, jako zajmującej lokal bez podstawy prawnej, opróżnienie spornego lokalu.

Reasumując, powódka mogła się zatem skutecznie domagać w tym postępowaniu od pozwanej opróżnienia lokalu mieszkalnego przy ul. (...). (...)/10 i wydania go powódce Gminie M. S. w stanie wolnym od osób i rzeczy.

Z tych względów, uznając w tym zakresie powództwo za zasadne, należało orzec, jak w pkt I wyroku, tzn. nakazać pozwanej J. W. (1), aby opróżniła lokal mieszkalny oznaczony nr (...), położony w S. przy Alei (...) i wydała go powódce Gminie M. S. w stanie wolnym od osób i rzeczy.

Natomiast zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu albo braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia najmu socjalnego lokalu ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu.

Ust. 3 i 4 ww. ustawy stanowią, że Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu wobec:

- 1) kobiety w ciąży,
- 2) małoletniego, osoby niepełnosprawnej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 426) lub ubezwłasnowolnionego oraz osoby sprawującej nad nim opiekę i wspólnie z nim zamieszkalej,
- 3) obłożnie chorego,
- 4) emeryta lub rencisty spełniającego kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej,
- 5) osoby posiadającej status bezrobotnego,
- 6) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały

- chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany lub ich sytuacja materialna pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.

Z kolei ust 6 ww. ustawy wskazuje, że orzekając o uprawnieniu do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, sąd nakazuje wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu.

Należy też odnotować, że z treści art. 1 przywołanej ustawy wynika, iż ustawa reguluje m.in. formy ochrony praw lokatorów. Natomiast lokatorem – zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1) tej ustawy – jest najemca lokalu lub osoba używająca lokalu na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności.

Nie może budzić wątpliwości, że lokatorem jest pozwana.

W przedmiotowej sprawie Sąd z urzędu zbadał, czy zachodzą przesłanki do otrzymania przez pozwaną lokalu socjalnego. W tym celu zarządzeniem z dnia 18 września 2020 r. pozwaną zobowiązano do wskazania w terminie 14 dni, czy posiada status osoby niepełnosprawnej lub ubezwłasnowolnionej, bądź czy sprawuje opiekę nad taką osobą, czy jest osobą obłożnie chorą, emerytem, rencistą, spełniającą kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, czy posiada status bezrobotnego, a nadto do wskazania jakie dochody osiągają miesięcznie – za okres ostatnich trzech miesięcy – w wysokości brutto i netto. Ponadto wskazano, że wszystkie te okoliczności należy wykazać dokumentami – decyzjami, zaświadczeniami, pod rygorem przyjęcia, że strona pozwana nie należy do żadnej z kategorii wskazanych osób i odmawia przedstawienia dowodu.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wskazała, że jest inwalidką drugiej grupy i utrzymuje się z renty oraz ze świadczenia z pomocy społecznej. Okoliczności te znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w szczególności w dokumentacji. Jak wynika wypisu z treści orzeczenia ZUS z 15.05.1996 r. (k. 32-33), decyzji ZUS o przyznaniu renty socjalnej z 03.10.2003 r. (k. 34), pisma ZUS z 19.01.2021 r. (k.42) oraz z przesłuchania pozwanej J. W. (1) i przesłuchania pozwanego R. W., pozwana J. W. (1) jest inwalidką II grupy z powodu ogólnego stanu zdrowia na stałe. Jej inwalidztwo istnieje od dzieciństwa. Jest niezdolna do pracy w warunkach normalnych i pobiera na stałe rentę socjalną z ZUS w kwocie 878,81 zł. Korzysta z pomocy opieki społecznej pobierając od 1 września 2005 r. zasiłek pielęgnacyjny dla osoby niepełnosprawnej w kwocie 215,84 zł miesięcznie. Pozwana jest także osobą schorowaną, choruje na oskrzela, wątrobę. Pozwana ma męża- R. W., który sporadycznie odwiedza ją w mieszkaniu i wspomaga finansowo, m.in. kupując leki. Pozwana nie ma innego lokalu mieszkalnego, w którym mogłaby zamieszkać.

Z powyższego wynika, że pozwana spełnia przesłankę obligatoryjnego przyznania jej uprawnienia do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego- jest rencistą spełniającą kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, poza tym nie ma ona możliwości zamieszkania w innym lokalu niż dotychczas używany, a jej sytuacja materialna nie pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.

Z tych względów orzeczono, jak w pkt II wyroku, ustalając, że pozwanej J. W. (1) przysługuje uprawnienie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Zgodnie z art. 14 ust 6 ww. ustawy o ochronie praw lokatorów, orzekając o uprawnieniu do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, sąd nakazuje wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, zatem w punkcie III wyroku Sąd wstrzymał wykonanie pkt I wyroku w stosunku do pozwanej J. W. (1), tj. jej eksmisji, do czasu złożenia tej pozwanej przez Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu, jak również na podstawie dowodu z przesłuchania pozwanej J. W. (1) i jej męża- pozwanego J. W. (1), które to w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy były zdaniem Sądu wiarygodne, gdyż znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w szczególności w postaci dokumentów.

Z kolei w punkcie IV wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania, odstępując od obciążania pozwanej J. W. (1) kosztami procesu.

Podstawową zasadą rozstrzygnięcia o kosztach procesu, jest zasada odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wyjątek od tej reguły przewidziany został w art. 102 k.p.c., wyrażającym zasadę słuszności, który jednak nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Wskazanie w tym przepisie na dopuszczalność odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jedynie w wypadkach wyjątkowych („szczególnie uzasadnionych”) wyłącza możliwość stosowania wykładni rozszerzającej. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu sądu, który musi mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu, czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszności, wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Do wypadków „szczególnie uzasadnionych” należą zatem zarówno okoliczności związane z przebiegiem procesu, do których zalicza się sytuacje wynikające z charakteru żądania, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności żądania itp., jak również leżące poza procesem. Wchodzi tu w grę sytuacja majątkowa i rodzinna strony (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 sierpnia 2012r., sygn. akt II CZ 93/12, Lex nr 1219500).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie pozwana J. W. (2) z uwagi na swoją sytuację materialną, kosztów procesu nie byłaby w stanie uiścić.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwana J. W. (1) jest inwalidką II grupy z powodu ogólnego stanu zdrowia na stałe. Inwalidztwo istnieje od dzieciństwa. Jest niezdolna do pracy w warunkach normalnych i pobiera na stałe rentę socjalną z ZUS w kwocie 878,81 zł. Korzysta z pomocy opieki społecznej pobierając od 1 września 2005 r. zasiłek pielęgnacyjny dla osoby niepełnosprawnej w kwocie 215,84 zł miesięcznie. Obecnie pozwana jest zadłużona m.in. wobec powódki, nie płaci bowiem czynszu najmu oraz opłat eksploatacyjnych za lokal położonego w S. przy Alei (...), ma z tego tytułu zadłużenie. Poza tym, pozwana jest osobą schorowaną, choruje na oskrzela, wątrobę. Pozwana korzysta ze wsparcia wspomaga finansowo, m.in. kupując leki. Pozwana nie ma własnego lokalu mieszkalnego, w którym mogłaby zamieszkać, nie posiada także żadnych składników majątku, z jakich mogłaby zostać przeprowadzona egzekucja.

W tej sytuacji, uiszczenie kosztów procesu przez pozwaną byłoby znacząco utrudnione, a najpewniej niemożliwe. Co więcej, pozwana jest już dłużnikiem powódki z tytułu czynszu najmu i opłat eksploatacyjnych za stanowiących własność powódki mieszkanie, a egzekucja tych należności najpewniej dodatkowo pogorszy już i tak trudną sytuację materialną pozwanej.

Powyższe w ocenie Sądu dawało to podstawy do uznania, że pozwana kwoty 440 zł tytułem kosztów procesu nie będzie w stanie powódce zapłacić, zaś ewentualna egzekucja tychże kosztów prawdopodobnie okazałaby się bezskuteczna.

Z tych względów, Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu, orzekając o tym w punkcie IV wyroku.

Sygn. akt III C 1117/20

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej J. W. (1) z pouczeniem o apelacji;
3. Zarządzenie wykonać w terminie 7 dni;
4. Akta przedłożyć z apelacją, pismem lub za 30 dni od wykonania zarządzenia z zpo.

15.09.2021 r.

Sędzia Justyna Pikulik